

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La poma avisadora

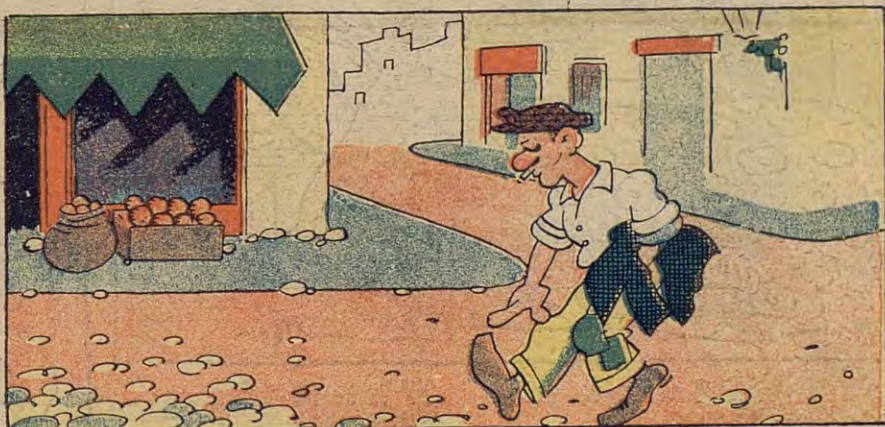
L'adroguer no està per bromes:
Cada dia falten pomes!

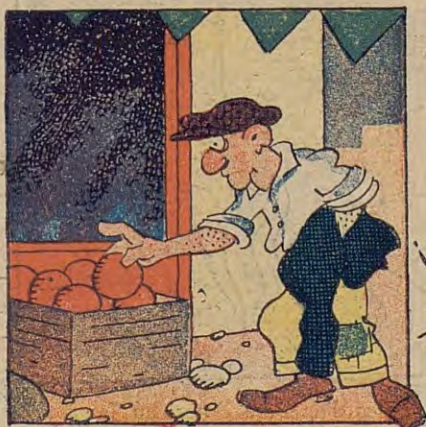
En Toribi, el lladre, és
campió del no fer res.

Mentre el lladre se les menja
ell rumia la revenja.

Com que torna a està afamat
el lladregot ha tornat.

Ja tria la més vermella.
Oh quina fruita més bella!

Enlloc d'una camosina
resulta essè una botzina.

I l'adroguer avisat
quatre nates li ha donat.

El vici d'en Jaumet

En Jaumet, quan anava a estudi, ja tenia el vici d'agafar els llapis dels seus companys.

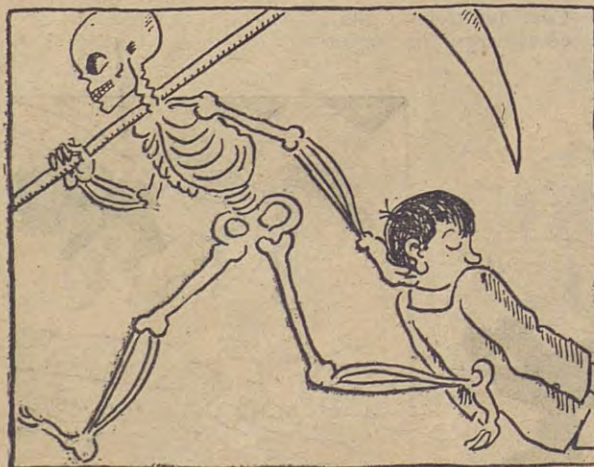
En ésser més gran un dia va prendre un formatge d'una drogueria.

Més grandassot, un sac de patates. Com més coses prenia, més decantat es sentia a agafar allò que no era seu.

A tal punt va arribar, que un dia va agafar un tifus com una casa.

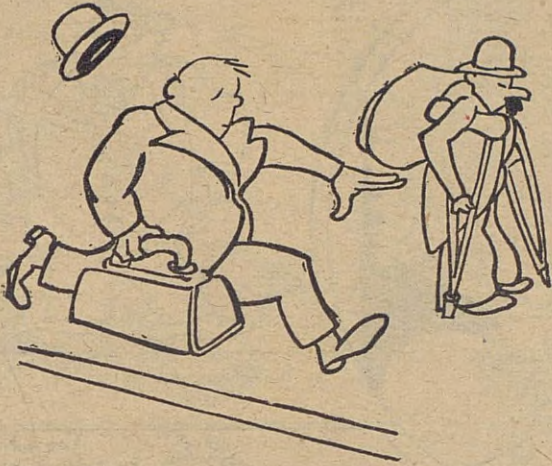

La mort el va agafar pel seu compte i se'l va endur a l'infern, que és on fan cap tots els que agafen el que no és seu.

En arribar a les calderes d'en Pere Boter, en Jaumet va exclamar: —Aquí sí que m'hi trobaré com el peix a l'aigua; se sent una olor d'agafat...!

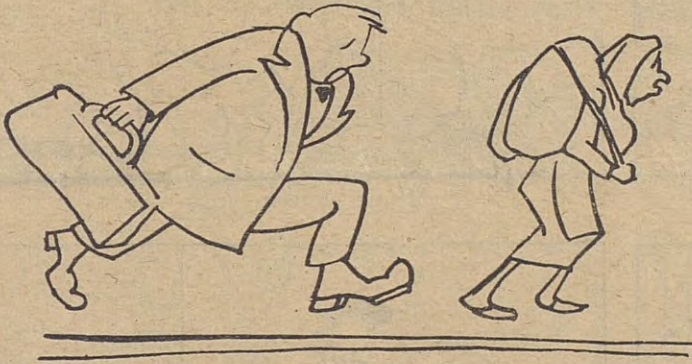
Abans de córrer en va mira l'horà de marxâ

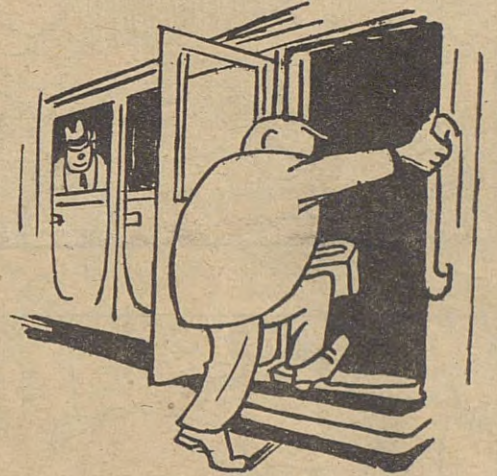
—Em sembla que faré tard...

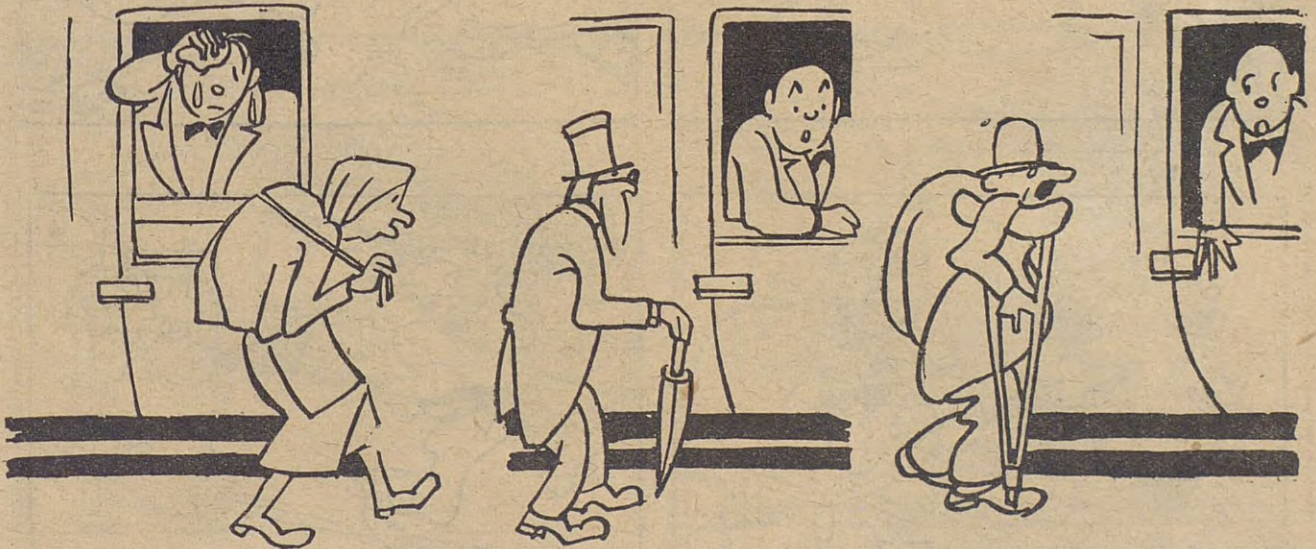
... si no corro...!

Potser encara hi seré a temps...

... Just... al moment de marxar.

Després de tant suar...! Aquesta bona dona sense córrer també hi ha estat a temps...

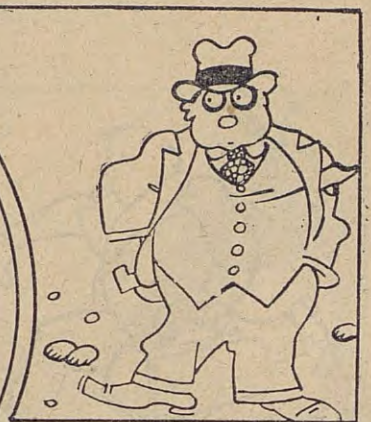
... I... aquest vell...

... I!!!!

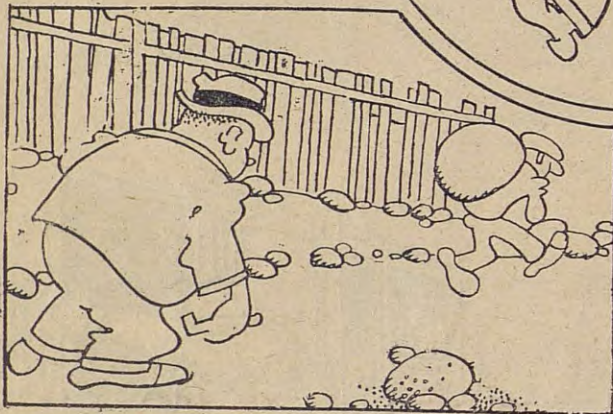
Els barrets màgics

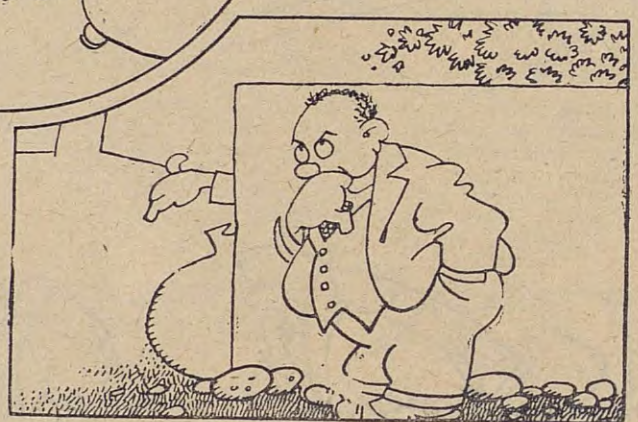
Un pispà roba capells

al barretaire Cubells.

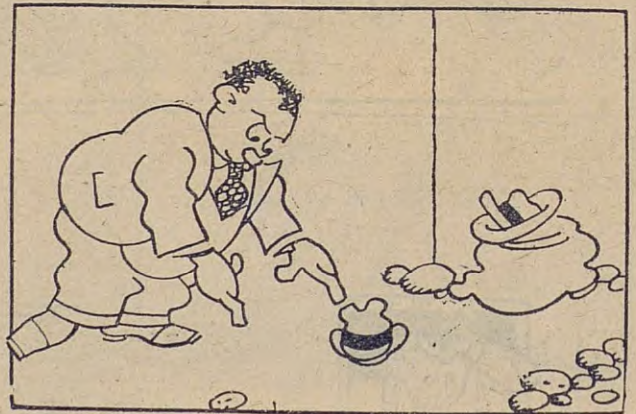
Aquest l'ha vist i l'espia.

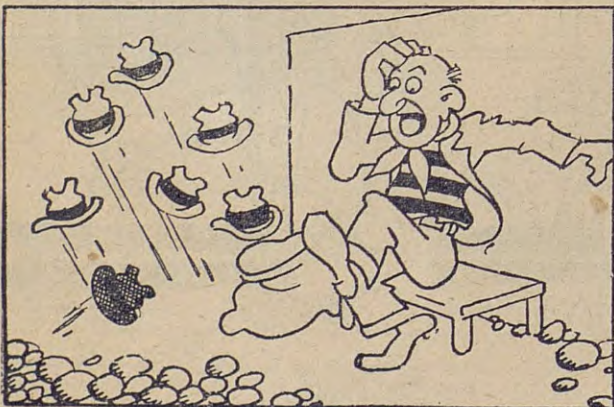
Mentre el lladre jeu, rumia.

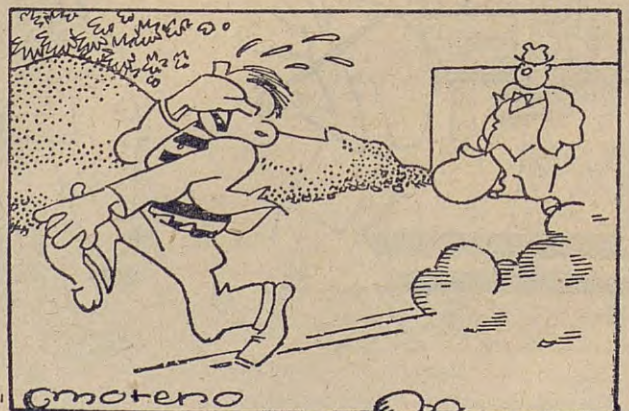
Recull alguna granota

i als capells les posa a sota.

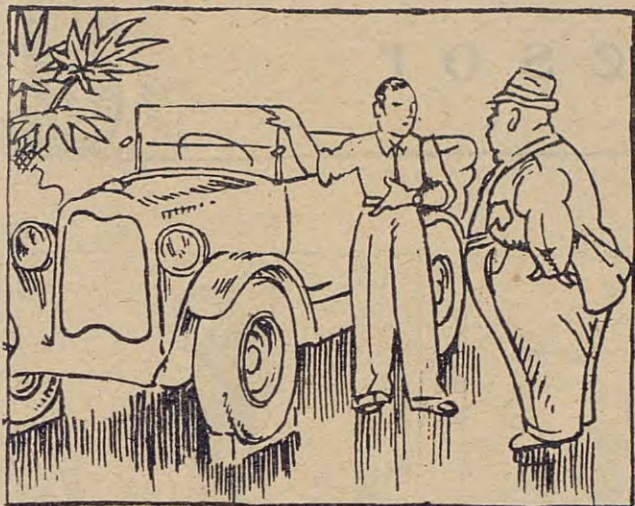
I en veure els barrets saltar

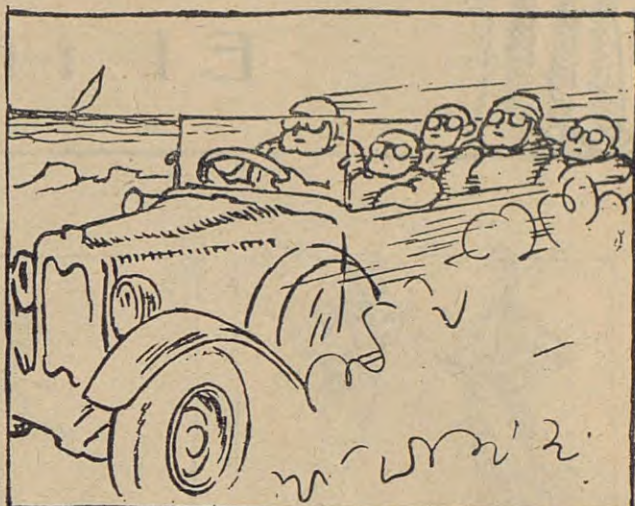
el lladregot va guillar.

moteno

Les Històries de l'oncle Joan

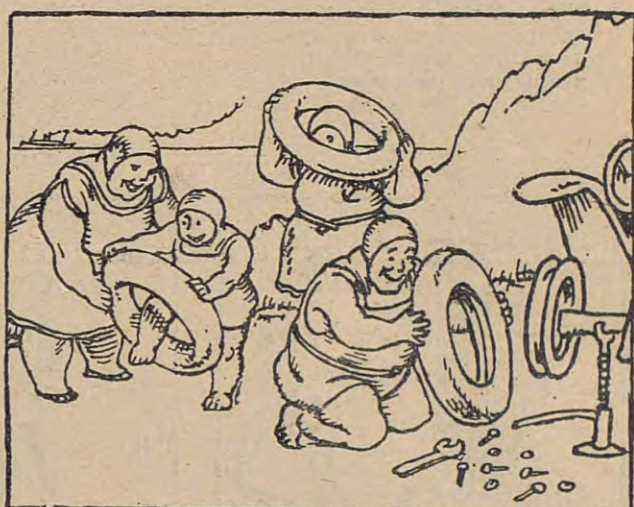
L'estiueig és cosa molt cansada pels marits que han de passar la setmana en el seu despatx de ciutat i anar al poble el dissabte i tornar-ne el dilluns en el primer tren.

Per això el senyor Poncem va voler acabar amb aquest costum pernicios. Comprà un «turisme» de 50 H. P., i cada diumenge o festa d'entre setmana «agafava» la família, i amb un «cop d'auto» se n'anaven a la platja que més els venia de gust.

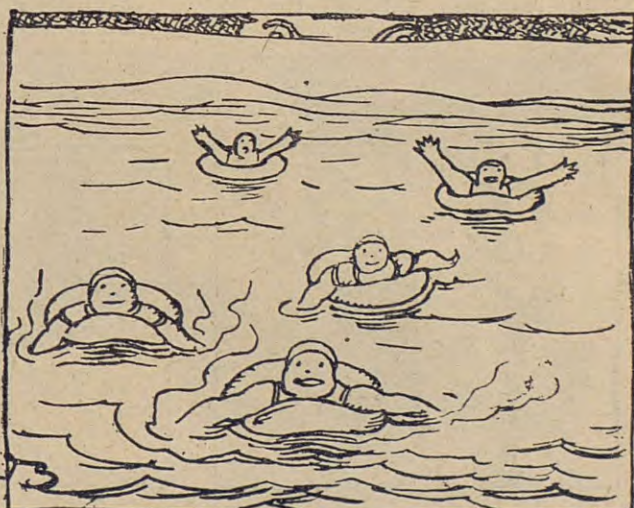
El primer dia, però, que s'acararen amb la mar lliure, toparen amb un impensat inconvenient. Cap dels cinc membres de la família sabia nedar, i allà no hi havia ni bótes ni cordes, ni res.

«¿Com ho farem, com ho farem? Rumia que rumiaràs, aviat varen trobar la solució. L'auto tenia quatre magnífiques rodes, i una de recanvi, equipades amb cinc magnífics «ballons».

Que és el mateix que dir, que tenien cinc esplèndids flotadors, un per cada u, i més forts que els que venen a les botigues d'objectes de goma, que els desinfla la fi-blada d'un mosquit.

Disfrutaren de valent. I el senyor Poncem va refermar la idea que tenia, és a saber: Que el millor estiueig familiar us el proporciona un auto que tingui les rodes amb «ballons».

El tresor

I
Un pagès de Vilallana
un tros de vinya vengué
a un altre, per cap diner,
perquè treia poca ufana.

II
L'altre hi va voler plantar
alzines per al seu nét
i agafant un caveguet
els clots es posà a cavar.

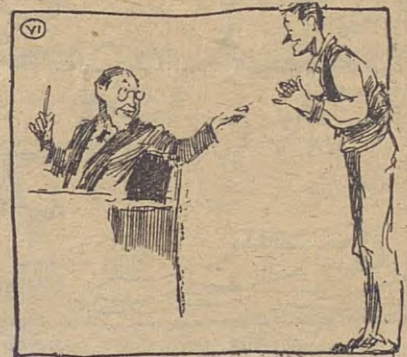
III
Quan havia ja enfondit
un pam i mig sota terra
trobà una feixuga gerra
i la tregué amb gran delit.

IV
De seguit la destapà
i veié en son interior
un gran nombre d'unces d'or
que el varen enlluernar.

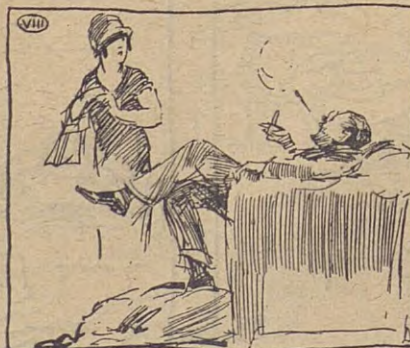
V
L'ex-propietari ho sabé
i se'n va a cà l'advocat.
—Venguí el camp i hi han trobat
ara un tresor. ¿Què he de fer?

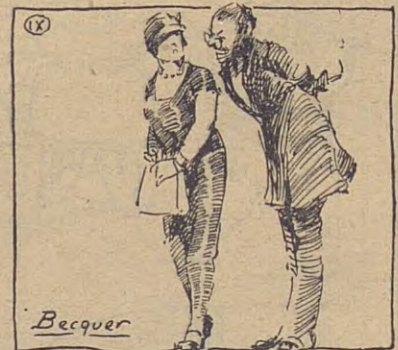
VI
—Aquest tresor és per vós.
Aneu al plet, amic meu,
que és segur que el guanyareu.
L'altre se'n va tot joïós.

VII
El qui el tresor ha trobat
fa la consulta mateixa.
—Creieu-me, és vostra la xeixa,
feu plet, que el teniu guanyat.

VIII
Quan és a fora el pagès
diu a l'advocat sa esposa:
—A cada un diferent cosa
has dit. ¿I el diner, de qui és?

IX
—Que pledegin uns amb altres—
diu l'advocat tot rient,
—que les unces, finalment,
seran totes per nosaltres.

Becquer

El testament

PIERRE d'Os, a més a més d'ésser distret com tots els savis, tenia la poca gràcia de què a prop seu no hi havia cosa segura. Ja sigui caminant sense mirar, ja gesticulant en defensa d'una nova teoria einsteiniana, ja recolzant el seu cos on no devia, no passava dia que a casa seva o a casa d'altri no fes trencadissa d'alguna cosa.

Per això les mestresses de les cases que visitava el temien com una pedregada, però com que per altra part era un conversaire divertit i entretenia els convidats amb les seves històries científiques i literàries, un cop passat l'enuig per la fractura d'algun mirall, gerro o escopidora, el tornaven a convidar i exposar-se a nova trencadissa.

Era en ell la cosa més natural del món de posar-se recolzat al piano, per exemple, i engegar una disertació, mentre les seves mans inquietes recorrien un a un els bibelots que el cobrien, cercant inconscientment quelcom per trencar. I el seu auditori, pendent dels llavis del savi il·lustre, no s'adonava de la facècia fins que el dring esquerdat d'alguna porcellana els advertia que el savi ja havia tornat a fer de les seves.

—El piano, senyors—deia el distingit orador—, és el descendent directe dels antics instruments de percussió, la lira, la cítara i el bàrbiton dels grecs, basats sobre la propietat que tenen les cordes elàstiques de vibrar sonorament quan estan tenses... Per cert que la invenció de la cítara els grecs l'atribuïen a Mercuri, que la construí amb una closca de tortuga i cordes de tripa per tal d'aplacar l'ira del seu germà Apolló que li hagué robat els bous. Quan Apolló sentí el so de la cítara... cling... cling...

Clang! Un vidre d'en Gol queia a terra amb estrèpit!

—Dispensí, senyora baronessa—feia el savi, sufocat—, ha estat sense voler, cregui'm. Però vostès en tenen la culpa, ja els tinc dit mil vegades que quan vegin que toco alguna cosa m'interrompin i m'avisin!

Tothom reia i fins a una altra.

Heus aquí que el baró de Maniaforta, un noble italià molt amic de Pierre d'Os, acabava de morir sense hereus directes, deixant un testament molt estrany. A les seves germanes, dues velles solteres i pobres, els deixava la seva col·lecció d'antiguitats a condició que no se la venguessin, i la seva fortuna, que ascendia a deu milions, la deixava per construir un Hotel-Escola de gats, gossos i lloros.

Quan Pierre d'Os s'assabentà del testament d'en Maniaforta, se n'anà tot indignat a veure les dues germanes.

—Això és intolerable! aquest home les deixa a vostès a la misèria. Aquest testament és un rampell de bogeria i s'ha de reclamar!

I en la seva irritació el bon Pierre donà un cop de puny a la taula que trencà dues taces de cafè que per sort eren buides.

—Senyor Pierre—féu una de les ploroses velletes—, reporti's! Al capdavant era el nostre germà i no voldríem...

—Però això no pot quedar així! Vejam, aquest testament dels gats i els lloros data de deu anys endarrera. Va ésser llavors que van tenir una petita discussió, no?

—Sí, però ens vam reconciliar de seguit.

—Per tant, si llavors ell va fer aquest testament idiota per despit, no hi ha dubte que més tard degué fer-ne algun altre de més enraonat. De segur que cercant bé...

Cling, clang! Tot dient això, Pierre d'Os havia començat a furgar per l'escriptori i acabava de llençar a terra un magnífic tinter de vidre de Bohèmia.

—Valdrà més que ho deixi córrer—li digueren les dones angoixades.

Però Pierre d'Os no es deixà convèncer i després de molt discutir obtingué permís per regirar tots els papers, a condició que no trenqués res.

Aquesta condició era més fàcil de posar que de complir. Després de cinc hores de recerques infructuoses, la col·lecció d'antiguitats del difunt baró s'era disminuïda notablement.

Les germanes Maniaforta acabaren per dir-li amb molts *modos*, però ben determinades, que se n'anés i les deixés en pau.

Quan al cap d'alguns dies tornà a visitar-les, el reberen en un saló on no hi havia res de fràgil; només a banda i banda del piano dos grans gerros antics de ferro fos que les pobres velles no sabien que és tan fràgil com la porcellana.

—Així no ens trencarà res—digué la gran a l'astorat savi.

—Ben pensat, com hi ha món!—i de la manotada que donà en llençar l'exclamació, un dels gerros caigué i es, féu a miques.

Les dues velles anaven a dir algun disbarat al savi badoc, quan aquest, recollint un paper d'entre els fragments, exclamà tot excitat:

—El testament, el testament!

En efecte, era un testament en tota regla que el baró de Maniaforta havia fet poc abans de morir i l'havia amagat al gerro. En ell deixava la seva fortuna, per parts iguals, a les dues germanes.

Aquestes, encara que molt contentes, no es pogueren estar de dir:

—Però senyor Pierre, ¿com ho haurem de fer perquè no ens trenqui res més?

—Oh, aviat serà impossible—féu el savi girant la vista pel saló desproveït d'objectes—, serà impossible així que els hagi trencat aquest gerro que queda que, al capdavant, és desaparellat!

COLLABORACIO

Un vaixell que navegava cap al bell mig del mar gran acabava de salvar-se d'una grossa tempestat. A tothom cridà a coberta de seguida el capità i els digué: —Cal donar gràcies a Déu perquè ens ha salvat de morir en les onades.

Agenollem-nos plegats i resem un parenostre. Tothom es va agenollar menys un home que restava de peu i cobert el cap. El capità l'amonesta:

—¿Vostè, doncs, no vol resar?

—Jo, veurà—l'altre contesta.—

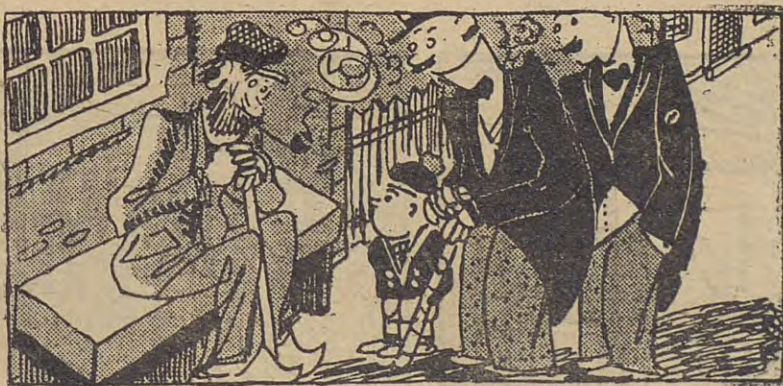
Sóc jueu. Tenim manat resar sempre drets i amb gorra i no em vull agenollar.

—Feu, doncs—el capità exclama— quelcom per a demostrar que us uniu a la pregària que tots anem a resar.

—Sí senyor—diu el semita un platet arpeglant.

—Vostès resin i jo passo la safata mentrestant.

P. E. P.

—I doncs, ¿com us ho heu fet per arribar a centenari?

—Sí, mireu, naixent abans que els altres.

(De *Le Pèle-Mèle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Suporten amb gran paciència
uns dies de penitència.*

Amb el vestit de banyar se'n pugen a Castellar.

Després de molt discutir l'hostalé els vol acollir.

Treballen fort per guanyar diners per telegrafiar.

De seguida que han cobrat al telegraf han anat.

Quan arriben els diners tothom els respecta més.

Amb el carril de l'Asland a Guàrdiola se'n van.

D'allà a la ciutat comtal en un exprés especial.

Arreu són felicitats pel poble i autoritats.

I en sortir de l'estació tots dos han exclamat: Oh!